

Vogelkers.

an fijne twijgjes rijgt de Lente, in spel,
 Haar kleine reinheidspaerlen: 't Zijn de versch-
 Ontbloeide knoppen van de vogelkers,
 Zoo glanzig blank, — elk bloempje een geurenwel.

Zóó ziel-door-zinnen-streelend honigzoet,
 Dat wie daar wandelt, zij 't een grijzende al,
 Van liefde-in-weemoed die niet sterven zal,
 Die balsemlucht verlangend droomen doet.

Oranjerood als ondergaande zon
 Zal van dien teedren bloesem 't kersje zijn,
 Zoet vogelbrood en koele vogelwijn.
 De bloem belooft; de vrucht is levensbron.

Zoo moog mijn lied, bij lente een bloesem blank,
 Die meisjes rein van liefde droomen deed,
 Bij herfst gerijpt tot vrucht van heilig leed,
 Den hemelvogel zijn tot spijs en drank.